

De Bankia a Ban...KO

Hi havia una vegada, una vegada hi havia, un estat —o més aviat, un [Reino](#)— tant i tant fabulós que era l'enveja de tots els regnes del món, i fins i tot de l'Univers sencer. Tan magnífic i excels que no dubtà en participar en una “guerra preventiva” al costat de les grans potències mundials i que, segons el seu president, Rodríguez Zapatero, era immune a la brutal crisi econòmica que delmava ferotgement els regnes planetaris: “Comptem amb el sistema financer més sòlid de la comunitat internacional”.

Com sempre —“Aprovaré l'Estatut que surti del Parlament”— hom podia confiar plenament en les seves paraules: el sistema financer espanyol era [tan sòlid com el plom](#)... i s'enfonsà tan profundament com aquest metall en el pou de la insolvència i els impagaments. En poc més de quatre dies, la major part de les caixes d'estalvis espanyoles, situades a la vora del precipici, en fallida tècnica, es veieren obligades a agrupar-se i sol·licitar unes més que generoses ajudes públiques per a no desaparèixer.

Entre elles, les que havien estat considerades les joies de la corona, dues de les entitats financeres “més sòlides de la comunitat internacional”, els dos bucs insígnies de “*la armada invencible*” bancària espanyola: Caja Madrid i Bancaja. Aquells models perfectes de gestió, què, sota el ferri control polític del PP, havien permès donar ales a la seva megalomania, convertint Madrid en un nou país de xauxa i el País Valencià en el Centre Universal de l'Especulació Immobiliària, s'hagueren de fusionar l'una amb l'altra.

No pas perquè tinguessin problemes de solvència, per descomptat, sinó per a oferir una major confiança als mercats i a l'economia espanyola en general. I també, tot i que no es digués en veu alta, per matar dos ocells d'un sol tret: fer la competència a la gran caixa catalana i, sobretot, garantir que el Partit Popular no en perdés el domini polític.

Aparegué llavors el banc entre els bancs, la joia del regne, l'exemple a seguir. Amb tota modèstia, l'anomenaren Bankia i al seu capdavant —amb un sou esplèndid i una jubilació astronòmica—hi situaren Rodrigo Rato, un dels frustrats candidats a succeir el president del regne i una de les autoritats econòmiques més admirades del regne. Al seu davant, un horitzó d'èxits inigualables: donada la seva imponent envergadura, aquell mastodont bancari ni tenia ni podia tenir rival! Què tremolés “La Caixa”! Ara veuriem els catalans com es feien les coses! O, per a dir-ho més clar, com feien les coses els espanyols, que eren els que *sí* en sabien.

No trigàrem a veure-ho: les feren tan i tan bé que no tan sols arruïnaren una bona part dels seus clients —convencent-los que compressin accions de l'entitat (que ben aviat no valien ni la meitat del que n'havien pagat)— sinó que, per a evitar que Bankia esdevingués Ban...KO! —o Ban...*knock out*, si ho preferim—, calgué que l'estat la intervingués.

Que la intervingués rescatant-la amb la més hiperbòlica injecció de diners públics que s'havia vist mai en aquell regne de les meravelles: almenys 23.500 milions d'euros. O el que és el mateix, per a dir-ho com les nostres àvies: 3.910.071.000.000 de les antigues pessetes. Quasi, doncs, 4 bilions —amb “b” de bandarres— que hauran d'assumir els contribuents, la qual cosa suposa uns 2.000 euros per família.

Perquè, és clar, els serveis públics *prescindibles* o *inútils*, com sanitat o educació, poden ésser retallats, però els galàctics sous dels Consellers de Bankia no: que bé que se'ls han guanyats, pobrets!

I “Viva la Pepa... i el PPI”.

dimecres, 6 de juny del mmxii

© Xavier Serrahima 2012

www.racodelaparaula.cat

Informació sobre els drets

